

Minder overtuigend was de nieuwe productie van Karin Vyncke *Could Can Be*, die in de vernieuwde Minardschouwburg in première ging. Het thema van dit stuk is macht, uitgewerkt door twee vrouwen en een man die via koning-nar spelletjes elkaars zwakke en sterke plekken aftasten. Het naïeve van het sprookjeselement wordt goed vertaald in het aanstekelijk decor van scenograaf Joris Van Den Houste, opgebouwd met uit houten kratjes gevlochten wanden. De dansante scènes blijven aardig overeind en versterken de thematische verbeeldingswereld. Vyncke en haar dansers gaan echter uit de bocht door een overdaad aan goedkope theaterle elementen: er wordt al te expliciet of ronduit slecht geacteerd; er is een lukraak gebruik van allerlei rekvisieten (stok, kist, zakdoek, ...); er wordt in de eerste plaats gemikt op vondsten en effect; de gebruikte objecten en het anekdotische spel leiden de aandacht af van de in aanzet nochtans interessante verhaallijn. Het teveel aan tekens resulteert in een gratuite voorstelling. Scherpere keuzes zouden dit potentieel sterk materiaal zeker ten goede zijn gekomen.

Bombast

Ook al in de grote zaal, maar dan in Vooruit, twee andere vrouwelijke choreografen, Ria De Corte en Veerle Bakelants. In *Anobium Domesticum* laat De Corte zich inspireren door het Noah-verhaal in de versie van Julian Barnes. Een beetje zoals bij Karin Vyncke verdrinkt haar voorstelling in een vergelijkbare overvloed aan zeer verscheiden materiaal en ook hier steekt de superioriteit van haar danstaal schril af tegen de zwakke theaterle elementen (eenduidig acteren, gedoe met een tafel). De keuze voor een niet-stereotiepe bewegingstaal vertaalt zich in een te zwakke uitwerking van de in aanzet nochtans krachtige danspassages. Daarbij komt de nadrukkelijke, zelfs bombastische effectbelichting van ontwerper Jean-Luc Ducourt, met de projectie van Géricaults *Het vlot van de Medusa* als orgelpunt.

Veerle Bakelants kiest in haar nieuw werk *Nooit nog nu* voor een grotere soberheid en abstractie. De geometrische patronen op de vloer en de gigantische zandloper centraal boven de scène – een scenografie getekend door Luc Dhooghe en Rose Werckx – visualiseren haar fascinatie voor ruimte en tijd. Binnen de ontwikkeling van deze choreografie voor vijf vrouwen staan deze strakke uitgangspun-

ten de natuurlijke stroom van bewegingen en verhoudingen tussen de dansers wel eens in de weg. Bakelants kiest bovendien voor een inhoudelijk beladen klankband (o.a. over het vrouw-zijn) wat het geheel nogal zwaar en cerebraal doet overkomen. De groepspatronen worden pas laat in het stuk voluit ontwikkeld en dan voel je de meerwaarde die het ompringen met die uitbundige energie oplevert. Zo wordt het theoretische structurele kader niet ontkend, maar op een organische manier onzichtbaar gemaakt. Mogelijk vloeien de verschillende segmenten binnen deze choreografie op een wat meer evidente manier in elkaar over en wint *Nooit nog nu* aan speelsheid zodra deze voorstelling beter is ingedanst.

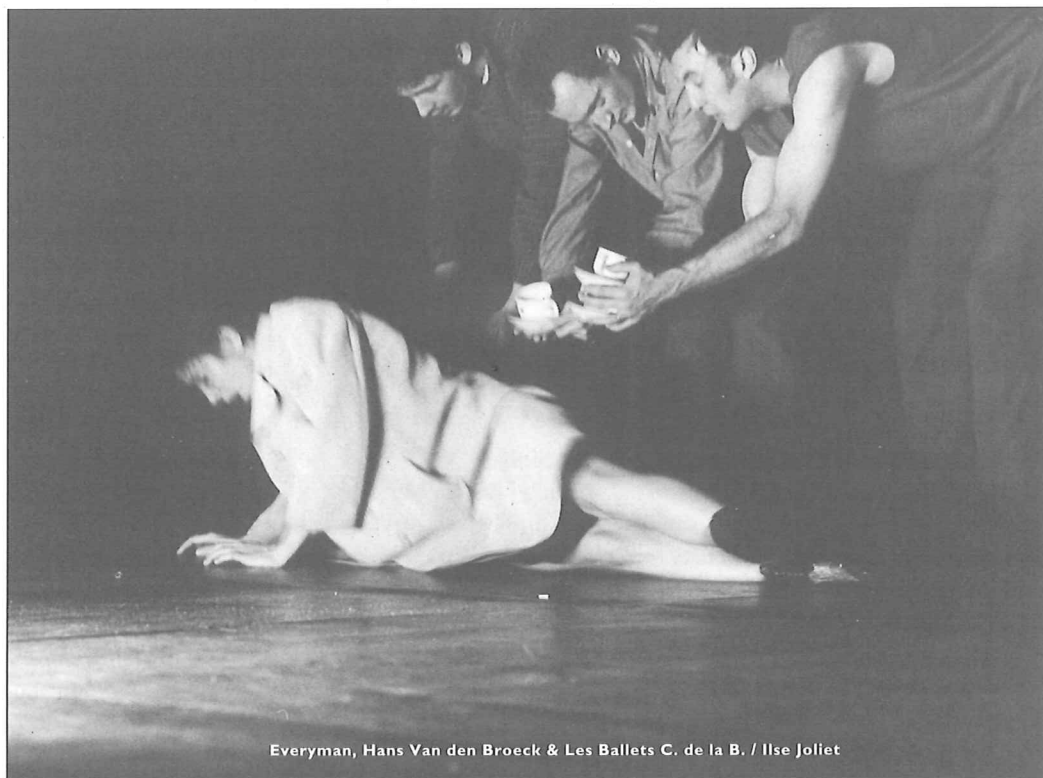
Die speelsheid is zowat het handelsmerk geworden van Les Ballets C. de la B., het gezelschap rond choreograaf Alain Platel. Met *Everyman* bewijst dit eigenzinnig kunstenaarscollectief dat er binnen de ontwikkelde huisstijl ruimte is voor choreografisch initiatief, in dit geval van filmer-danser Hans Van den Broeck. Er wordt een aanstekelijke beeldtaal ontwikkeld die in zijn frisse naïviteit bijvoorbeeld doet denken aan de Orkater-stijl. Theater, dans, videobeelden en muzikale elementen vinden een goede mix in deze speelse voorstelling vol lichte humor. De podiumvastheid en het op elkaar ingespeeld zijn van de dansers-performers van Les Ballets C. de la B. schragen deze

Everyman. Of: de meerwaarde van ensemblewerk.

Zand

Verder zaten er in het dansaanbod enkele kleinere producties die niet echt konden overtuigen. Piet Rogie opteede voor het tonen van enkele fragmenten uit *Cargo/Montage*, een remake van een solo en een duet die hij vijf jaar geleden maakte, maar die nu gecombineerd worden binnen één voorstelling. Uit hun globale context gerukt vielen deze losse scènes als zandkorrels uit elkaar: je ziet twee goede dansers, maar de waarde van deze nieuwe productie kan aan de hand van die fragmenten moeilijk beoordeeld worden. Bert Van Gorp & Sean Tuan John maakten het stripverhaalachtige duet *Frederick's First Kiss*. Een reeks clichébeelden ontleend aan de kinderlijke fantasiewereld flitsen in snel tempo voorbij, maar blijven geen moment hangen. Ook de poging van Enzo Pezzella om elementen uit de comedia dell'arte-traditie te transponeren naar de dans maakte niet echt indruk.

Wel bijzonder sterk vond ik Annemirl Van der Pluijm, die eerst als danser-performer en als assistent-choreograaf werkte bij Jan Fabre, later soliste werd bij het Tanztheater Reinhild Hoffmann en zich nu met enkele opmerkelijke solo's profileert als een interessante zelfstandige choreografe. Voor haar *Solo M.* liet zij zich inspireren op de figuur en het werk van

Everyman, Hans Van den Broeck & Les Ballets C. de la B. / Ilse Joliet